

เทศน์เช้า วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรม สังฆธรรม สังฆธรรมที่เราแสวงหา เราแสวงหาเพื่อชีวิตนี้
ไง จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีเว้นวรรค สิ่งที่มีชีวิตมันจะมี
ชีวิตของมันอยู่อย่างนี้ ไม่ใช่ต้นไม้ ต้นไม้เวลาหมดอายุขัยมันก็ตายของมันไป แต่จิตไม่เคยตาย
ถ้าจิตไม่เคยตาย เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะด้วยอำนาจวาสนา เราถึง
เกิดมาเป็นมนุษย์ไง

เวลาเกิดเป็นมนุษย์ เห็นไหม คุณทางโลกเขามันมีนาฬิกาแดด นาฬิกาเครื่องยนต์กลไก
นาฬิกาอิเล็กทรอนิกส์ นาฬิกาทราย คำว่า “นาฬิกา” สิ่งที่เป็นนาฬิกา นี่ก็เหมือนกัน นาฬิกาชีวิต
ถ้านาฬิกาชีวิตของเรา ชีวิตของเรามันต้องเดินหน้าต่อไป ถ้าเดินหน้าต่อไป นาฬิกา ถ้ามันมีความ
ชำรุด มันติดยๆ ชัดๆ ชีวิตของเรา ก็เหมือนกัน ลุ่มๆ ดอนๆ ลุ่มๆ ดอนๆ

แต่ชาตुरूๆ นาฬิกาชีวิตมันไม่มีที่สิ้นสุด เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าเวียนว่ายตายเกิดใน
วัฏฏะ ถ้ามันสิ้นสุด มันขาดตอนของมันไป เห็นไหม พระโพธิสัตว์ๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คำว่า “๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย” มัน
แตกต่างกันอย่างไร

คุณิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรายืนยันไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าบอกเลยนะ เราวาสนาน้อยๆ เพราะเราสร้างอำนาจวาสนามาแค่นี้ แต่ถ้าองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าที่สร้างอำนาจวาสนามากกว่ามันก็จะยิ่งใหญ่นะ คำว่า “ยิ่งใหญ่นะ” มัน
ต่อเนื่องกันมา เพราะอะไร เพราะการกระทำ มันไม่มีสิ่งใดได้มาโดยการยื่นให้ การอ่อนน
การขอ ไม่มี

แต่เวลาในพระพุทธานุภาพของเรา บารมี ๑๐ ทศ อธิษฐานบารมี อธิษฐานบารมีคือการตั้ง
เป้า ถ้าตั้งเป้าแล้วมีการกระทำ พอตั้งเป้าแล้วมีการกระทำ พระโพธิสัตว์ๆ ถ้าองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดยังไม่พยากรณ์ ยังเปลี่ยนแปลงได้ แต่ถ้าเมื่อใดองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้ว ต้องเดินหน้าต่อไปจนกว่าเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แน่นอน

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราตั้งเป้าๆ เราตั้งเป้า เราไม่ใช่อ่อนวอนขอเอาใจ แต่สิ่งที่อ่อนวอนขอ
นี่มันอ่อนแอเกินไป มันอ่อนแอเกินไป เห็นไหม เราตั้งเป้าของเราไป

เวลามันทุกข์มันยาก เราตั้งเป้าชีวิตนี้ไว้ เรายังจะสู้กับสิ่งที่เป็นความทุกข์ความยากนี้ให้มี
ความกระจำแจ้งในใจของเรา ถ้าให้มีความกระจำแจ้งในใจเรา สิ่งที่เราประสบความสำเร็จ
ของเรา เราทำหน้าที่การงานของเรา มันก็อยู่ที่สติอยู่ที่ปัญญาของเรา อยู่ที่อำนาจวาสนาของเราที่
เราทำมา

แข่งอำนาจวาสนามันแข่งไม่ได้ การศึกษาเท่าทันกันได้ การศึกษา อายุขัย คนเราเติบโต
ตั้งแต่เด็กน้อยขึ้นมา เราจะเติบโตขึ้นไปเป็นผู้ใหญ่ไปข้างหน้าแน่นอน แต่อำนาจวาสนาของคน
มันไม่เหมือนกัน ถ้าอำนาจวาสนาคนเหมือนกันนะ พ่อแม่คนเดียวกันนะ ลูกหลายๆ คน พ่อ
แม่สัมผัสได้เลยว่าลูกคนไหนมันฉลาดขนาดไหน ลูกคนไหน ดูว่าเขาฉลาดเหมือนกัน แต่เขา
มีจุดอ่อนของเขา พ่อแม่ก็พยายามฝึกหัดๆ ขึ้นมา นั่นนะวาสนาของคน

ถ้าวาสนาของคนนี้ไป สิ่งที่เป็นวาสนา นาฬิกาชีวิต ถ้านาฬิกาชีวิตของเรามันติดๆ คับๆ
นาฬิกาชีวิตของเรามันไม่มั่นคง พระพุทธศาสนา อำนาจวาสนา ที่ว่ามีบารมีๆ ใจ บารมีคือ
หัวหน้า คือการชักนำ ชักนำให้เขาทำคุณงามความดี การทำคุณงามความดีนั้นก็เพื่อนาฬิกาชีวิต
นั้น เพื่อไปเสริมนาฬิกาชีวิตนั้นเพื่อให้ฉลาดขึ้นมา ให้มันคงขึ้นมา ให้ปิดจุดอ่อนของตน ให้
จุดอ่อนของตนมันคงขึ้นมา นี่นาฬิกาชีวิตในการกระทำ กระทำอย่างไร ถ้ามีการกระทำ จริต
นิสัย ถ้าจริตนิสัยเขาเป็นอย่างนั้น เราก็พยายามของเรา

การชักจูง การชักจูงนี้มันเป็นศรัทธา ศรัทธาความเชื่อ การชักจูงกันไป ถ้าเป็นศรัทธา
ความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อ เวลาความเชื่อเป็นอริยทรัพย์ ถ้าไม่เชื่อสิ่งใดเลย ไม่มีฐานมั่นคงสิ่งใด
เลย เราจะศึกษาอะไร พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราเชื่อถือได้ไหมว่าองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามีตัวตนจริงหรือ เราเห็นเขาพูดกันบ่อยมาก

ทางวิทยาศาสตร์ ทางวัฒนธรรมค้นคว้าทางศิลปะเขาขุดค้นเยอะแยะไปหมด มันพิสูจน์
ได้ แต่มันพิสูจน์เรื่องจิต พิสูจน์อย่างไร สิ่งที่ยังพิสูจน์เรื่องสิ่งนั้นได้ สิ่งที่ยังอำนาจวาสนา สิ่ง

วัฒนธรรมประเพณีมันวางรากฐานมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก เป็นรัตนตรัยของเรา

ถ้าเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ถ้าเราไม่มีอำนาจวาสนา เราเชื่อสิ่งใดไม่ได้เลย ถ้าไม่เชื่อสิ่งใดก็มีการชักนำกัน ชักจูงกันไป ถ้าชักจูงกันไปในสิ่งจะในความเป็นจริง ชักจูงกันไปนี่เป็นศรัทธา ศรัทธาแล้วเข้าไปศึกษา ศึกษาความสุขความทุกข์มันเป็นที่ใจของเรา

ความสุขความทุกข์นั้นะ ความพอใจไม่พอใจ ไปวัดไปวา วัดที่เขาสะดวก เขาเรียบง่ายของเขา นั้นเป็นเพราะว่าผู้นำเขามีสติปัญญา พระพุทธศาสนาสอนให้เรียบง่าย ความเป็นอยู่เรียบง่าย ความเรียบง่าย เรียบง่ายเพื่ออะไร เรียบง่ายเพื่อไม่ให้กิเลสมันแลบไป

สิ่งที่มันโอ้อ่าฟู่ฟ้านั้นนะ โอ้อ่าฟู่ฟ้านั้นนะมันทางของโลก ทางของกิเลสทั้งนั้นนะ ถ้าเป็นทางของกิเลส เราชอบสิ่งใดเราก็ไปที่นั่น ถ้าใครชอบสิ่งใดให้ไปที่นั่น สิ่งที่เราไป เราไปที่มีความขัดเคาะๆ หัวหน้าที่ฉลาดเขาจะให้เรียบง่าย เรียบง่ายเพื่ออะไร เพื่อเข้าสู่หัวใจของตน เพื่อเข้าสู่สัจธรรมอันนี้ เพื่อเข้าสู่คุณงามความดีให้เป็นสิ่งจะเป็นความจริงขึ้นมา นี่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา

เราต้องชวนขยายทั้งนั้นนะ มันมีการกระทำทั้งนั้นนะ สิ่งที่มีการกระทำนะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำคุณงามความดีของตนก็ได้ เห็นไหม สติ สมาธิ ปัญญา มันเกิดจากการฝึกหัดทั้งนั้นนะ มันไม่มีใครยื่นให้หรอก

เวลาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้แสดงธรรมๆ เห็นไหม ไม่มีกำมือในเรา แบบตลอดเลย เราต่างหากทำได้หรือเปล่า เราต่างหากมีความสามารถหรือไม่ ถ้าเรามีความสามารถขึ้นมา

ถ้าไม่มีความสามารถ ทุกคนว่าเรามีความสามารถทั้งนั้น เราทำสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จหมด ลองให้ค้นคว้าหาสิ่งจะความจริงในใจของตนก็บอกมันไม่มี เกิดมาชาตินี้ชาติสุดท้ายชาติเดียว ตายแล้วจบ

แล้วถ้ามันชาติสุดท้าย คุณ ความมุ่งมั่นปรารถนาของพ่อแม่ พ่อแม่เกิดมาก็อยากให้ลูกฉลาดแหลมคมทุกๆ คน แล้วมันเหมือนกันไหม ถ้ามันเหมือนกันไง ถ้ามันชาติสุดท้ายไง ก็มา

จากพ่อจากแม่คนเดียวกันไง พ่อแม่เราฉลาดมาก ลูกบางคนทำลายทั้งนั้นเลย นี่ไง มันมาจากไหนล่ะ มันมีเวรมีกรรมทั้งนั้นนะ มีเวรมีกรรมเพราะอะไร มีเวรมีกรรมเพราะวิชา ๓ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านค้นคว้าในตัวของท่านเองไง บุญเพนิวาसानุสติญาณ ย้อนอดีตชาติไปตั้งแต่พระเวทสันดรไปเลย ท่านทำมาขนาดไหน เห็นไหม จุติปาตญาณ ถ้าจิตมันไม่สิ้นสุดของมัน นี่ไง จิตนี้ไม่มีวันตายๆ มันต้องไปเกิดตามอำนาจวาสนา ตามเวรตามกรรมของมัน แต่ถ้าพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา อาสวักขยญาณ พระพุทธศาสนาเกิดมรรคเกิดผลในใจ อันนี้ต่างหาก

บุญเพนิวาसानุสติญาณ จุติปาตญาณ มันมีของมันอยู่แล้ว เพราะจิตมันมี เพราะมันสร้างมาไง ทุกคนมีอดีต ทุกคนมีประวัติศาสตร์ มันมีของมันอยู่แล้ว แล้วถ้ายังทำแล้วไม่สิ้นสุดแห่งทุกข์ มันมีอนาคตอยู่แล้ว อนาคตที่เราต้องไปนะ เราไปเพราะอะไร เราไปเพราะเรายังสงสัยไง เราไปเพราะเราอยากค้นคว้าไง เราไปเพราะว่ามันมีแรงขับในใจไง เราต้องไปแน่นอนอยู่แล้วไง แต่อาสวักขยญาณในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ชำระล้างกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี่ไง พระพุทธศาสนาสอนที่นี้ไง พอสอนที่นี้ขึ้นมา

ถ้าผลประโยชน์ ระลึกอดีตชาติเลย ถ้าเศรษฐีกุฎุมพินะ โอ้โฮ! อดีตชาติเราเคยเป็นญาติพี่น้องกัน ถ้าขอทานนะ ยากเข็ญใจ ไม่รู้จัก อดีตชาติไม่ใช่ นี่ไง โอ้อย่างนี้มันเอาไว้หาผลประโยชน์กัน คำว่า “หาผลประโยชน์” นี่มันเป็นเหยื่อ แต่เรื่องอดีตชาติ อนาคต มันอยู่ที่จิตเราทั้งนั้นนะ ถ้าจิตของเรา เราทำของเราเพื่อตัวเราทั้งนั้นนะ เวลามันทุกข์มันยากก็ทุกข์ยากที่นี้ไง

สิ่งใดที่เราเคยมีเวรมีกรรมต่อกันมา เห็นแล้วมันมีความสัมพันธ์ที่สนิทแนบแน่น เห็นความสัมพันธ์ที่ดี นั่นเราก็เป็นคุณงามความดี ถ้าเห็นสิ่งใดที่มันขัดแย้งไป นั่นอดีตชาติเราเคยมีปัญหาขัดแย้งกันมา นั่นก็เป็นอดีตชาติไง นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อดีตอนาคต ท่านไม่เอามาเป็นกังวลใจ แต่มันมีของมัน มันมีกรรมเก่าของมัน มันต้องมีที่มาของมัน

ถ้ามันมีกรรมเก่าของมันนะ กรรมเก่า ถ้ามีสติมีปัญหาขึ้นมา เราจะทำที่ปัจจุบันนี้ ถ้าปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ด้วยกัน เกิดเป็นมนุษย์เป็นญาติกันโดยธรรม เรามีปากมีท้องเหมือนกัน แต่จริตนิสัย ความรู้สึกนึกคิดไม่เหมือนกัน ความไม่เหมือนกัน มุมมองไม่เหมือนกัน

พ่อแม่เหมือนกันนะ มันเรื่องของเขา เป็นสิทธิ์ของเขา แต่สิทธิ์ของเรา เราจะพิสูจน์ความจริงของเราไง เพราะชีวิตของเรา

ชีวิตของเราเกิดจากพ่อแม่ เกิดจากสายเวรสายกรรม มันต้องมีเวรกรรมกันมาแน่นอน ถ้ามีเวรกรรมแน่นอน ถ้าอยู่ทางโลกก็อยู่กับโลกนี้ ถ้าเราจะเอาจริงเอาจังขึ้นมา เราก็คงค้นคว้าของเราขึ้นมา พ่อแม่ก็ให้โอกาสมาแล้ว พ่อแม่ก็ให้ชีวิตนี้มาแล้ว พ่อแม่ให้การศึกษามาแล้ว พ่อแม่ก็คุ้มครองดูแลมาแล้ว แต่เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมามันเป็นสิทธิ์ของเรา มันเป็นการค้นคว้าของเรา มันเป็นเรื่องในใจของเรานะ ถ้าเป็นเรื่องในใจของเรา เห็นไหม

คุณ อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมา พระเจ้าสุทโธทนะก็เป็นพระอรหันต์ นางพิมพาก็เป็นพระอรหันต์ สามเณรราหุลก็เป็นพระอรหันต์ แม่อยู่บนดาวดึงส์ก็ไปสอนแม่อีกต่างหาก นี่ถ้ามันเป็นไปได้แล้ว ความเป็นพระอรหันต์ ความสิ้นสุดแห่งทุกข์ วิมุตติ สุข วิมุตติสุขไม่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไม่ต้องมาเจ็บร้อน ไม่ต้องมาเจ็บแค้น ไม่ต้องให้ใครมาเสียดสี ไม่ต้องให้ใครมาเหยียบย่ำ ไม่ทิ้งรอยให้ใครเหยียบเลย ไม่มีรอยเท้าให้ใครเห็นเลย ไม่มาอยู่ให้ใครเห็นอีกแล้ว นี่ไง ถ้ามันเป็นจริง มันเป็นเรื่องที่นี้ใช่ไหม

ถ้ามันเป็นจริงที่นี้ ถ้ามีศรัทธามีความเชื่อ มีความเชื่อ เขามีศรัทธาความเชื่อเพราะค้นคว้าของเรา อย่างเชื่อ กาลามสูตร เริ่มต้นจากว่าเรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา เราพยายามแสวงหาของเรา แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว มันต้องเป็นความจริงของเราแล้ว ไม่เชื่อใครทั้งสิ้น

แม้แต่พระสารีบุตร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพอยู่ เวลาเทศนาว่าการเวลาเขาเอาคำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาว่าอย่างนั้น ท่านบอกท่านไม่เชื่อ ไม่เชื่อหรอก จนพระที่ฟังสงสัย ก็ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิมนต์พระสารีบุตรมาเลย เธอว่าอย่างนั้นหรือ

ใช่ แต่เดิมศรัทธาความเชื่อ ศรัทธาตั้งแต่เป็นพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ พยายามแสวงหา ไปหาสัญชัย ไปให้เขาสอนผิดๆ ถูกๆ แต่ด้วยอำนาจวาสนาของตน ไม่เชื่อ นั่นก็ไม่ใช่ อะไรก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ แล้วอะไรมันใช่ล่ะ

ไอ้เรื่องไม่ใช่มันต้องมีใช่สิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลา เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายใช่ไหม มันต้องมีฝั่งตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายใช่ไหม ไอ้ที่มันเกิด มันแก่

มันเจ็บ มันตาย มันก็เป็นผลของวิญญะใจ เป็นคนที่ยอมจำนนกับชีวิตใจ มันก็ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตายโดยปกติของมันใจ แล้วที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายที่ตรงข้ามมันอยู่ไหนละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสวงหาอย่างนั้นใจ

ถ้าเรามีคำถามได้แย้ง คำถามหาประโยชน์ของเรา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อาจารย์ของตนสั่งสอนหมดแล้ว ไปบอกว่า “แล้วมีอะไรต่อไปหรือไม่”

“หมดแล้ว หมดได้หมดพุงแล้ว จบแล้ว” เพราะอะไร เพราะยังสงสัยอยู่ เพราะเรายังมีความลังเลสงสัย เพราะเรายังมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากอยู่ มันต้องเกิดไปอีกแน่นอน เพราะมันมีแรงขับใจ

นี่ใจ เวลาไปเจอพระอัสสชิ การเคลื่อนไหว การอยู่ของพระอัสสชิมันสงบเสถียรมันมาจากภายใน มันไม่ได้มาจากแอกชั่น ไม่ได้มาจากกิริยาภายนอกที่มาอวดกัน เพราะท่านไม่มีกิเลสของท่านนะ

พอเวลาตามท่านไป พอฉันอาหารเสร็จแล้ว “ใครเป็นครูเป็นอาจารย์ของท่าน”

“โธ้ย! เพิ่งบวชใหม่ๆ ไม่มีความรู้มากหรอก” นี่ผู้ที่เป็นพระอรหันต์ เขามีปัญญาของเขา เขามีอำนาจวาสนาของเขา เขาไม่แอกชั่น เขาไม่อวด ไม่หาเหยื่อ

พระสารีบุตร “ถ้าเพิ่งบวชใหม่ มีปัญญาน้อย ก็พูดเท่าที่ท่านจะพูดได้ แล้วความเก่งตลอดในธรรมนั้นเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า” คือข้าพเจ้าจะมีปัญญาเก่งตลอดเอง

“เราบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ”

มันต้องมีเหตุ มันต้องมีที่มาที่ไปทั้งนั้นนะ ถ้ามันไม่มีเหตุ เราจะไม่นั่งกันอยู่หรอก ถ้ามันไม่มีเหตุ มันจะไม่มีผลกระทบในใจของเราหรอก ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ พระพุทธเจ้าให้ไปแก้ที่เหตุนี้ นี่เก่งทะลุ เก่งด้วยปัญญาของพระสารีบุตรจนได้เป็นพระโสดาบัน พอเป็นพระโสดาบันขึ้นมาแล้ว มันเข้าใจในธรรม ก็ไปบอกพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะ ด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยอำนาจวาสนา ด้วยการสร้างมา ด้วยเหตุด้วยผล เก่งด้วยปัญญาของตน นี่เป็นพระโสดาบันด้วยกัน ไปชวนสังฆช้ย สังฆช้ยไม่ไป

สัญญาบอกว่า ในโลกนี้มีคนโง่หรือคนฉลาดมาก

คนโง่มากกว่าเยอะแยะ คนโง่เกลื่อนไปหมดเลย เป็นเหยื่อให้คนหาผลประโยชน์

ถ้าเธอจะไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ฉลาด เธอไปเถอะ ไป เราอยู่นี่
แหละ เราจะอยู่กับคนโง่ เราจะหลอกเขาต่อไป

พระโมคคัลลานะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษากับองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง เราไม่เชื่อๆ เราไม่เชื่ออะไร โคนเขาหลอกมาขนาดไหน ชีวิต
สำมะเลเทเมาขนาดไหน ชีวิตมันทุกข์ยากมาขนาดไหน แล้วไม่มีทางออก แล้วไม่แสวงหา มัน
ไม่มีทางไปมันจะไปอย่างไร นี่ไง เหมือนเรา เราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่นี่ไง เรา
เชื่อของเราไง แต่เชื่อแล้วเราจะปฏิบัติอย่างไร

เวลาปฏิบัติแล้ว หลานของพระสารีบุตรมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมาต่อ
ว่า ว่าเอาตระกูลของพระสารีบุตรมาบวชหมดใจ “เราไม่พอใจอะไรทั้งสิ้น ไม่พอใจ”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์
ความรู้สึกที่เธอคิดไม่พอใจคนอื่นด้วย อารมณ์ที่เธอคิดไม่พอใจเขานั้นแหละมันเป็นวัตถุ มันเป็น
อารมณ์ที่สร้างขึ้นมานบนภवासวะ

นั่นไง เวลาพระสารีบุตรยืนเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ เป็นพระอรหันต์เลย

นี่ไม่ได้อาศัยหรือ ไม่มีผู้ชี้แนะหรือ มีทั้งนั้นนะ แต่เวลาเป็นจริงๆ มันเป็นจริงในใจของ
พระสารีบุตรไง เราถึงไม่เชื่อๆ ใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกใช้ นี่ไง กาลาม
สูตรๆ ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ให้เชื่อผลของการประพฤติปฏิบัติ แต่ต้องให้เป็นการประพฤติปฏิบัติ
ตามความเป็นจริงนะ ถ้ามันเป็นความเป็นจริงมันมีรสมีชาติ มีรสมีชาติที่ไหน มีรสมีชาติเวลามัน
สงสัย เวลามันถอนความสงสัยออกไป ความไม่รู้ในใจมันกระจ่างแจ้ง เห็นไหม
บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ มันชัดเจนในใจของพระอรหันต์ทั้งหมด
เป็นแต่ว่าสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธวิสัย ไม่มีใครมีปัญญาเท่าองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีใครมีฤทธิ์มีเดชเท่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะการสร้าง
มาแตกต่างกันมาก การสร้างมาเป็นศาสดา ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้แก่กระพี้ลื่นขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีสิทธิ์ แต่แทงด้วยปัญญาของตนมันชัดเจนมาก ถ้าไม่ชัดเจนก็ต้องสงสัยสิ

ถ้าไม่ชัดเจนมันก็ต้องมีกิเลสสิ นี่ไง เวลามันชัดเจน มันชัดเจนของมันอย่างนั้นนะ ถ้ามันชัดเจน
นี่ไง บังคับตั้ง สันติภูฏิกโกใจ

เวลาภาวนาไป เวลาแก่เข้าสู่สมาธินี้ขนพองสยองเกล้า ใ้ไ้ไ้ว่า “สงบ โอ๊ย! ว่าง ว่าง” หมา
จี้เรื้อน จี้ลอยน้ำ ไร้สาระ เพียงแต่เอาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอ้างอิงกัน

แต่คนที่เป็นอย่างจริงเขาสงบเสงี่ยมของเขา เขารักษาหัวใจของเขา เพราะหัวใจมันเริ่มมีค่าแล้ว
ละ แต่เดิมมนุษย์หาแต่ทรัพย์สมบัติภายนอก หาแต่หัวโขนหน้ากากเพื่อสถานะทางสังคม วันใด
รู้จักสิ่งที่มีชีวิตคือหัวใจของเรา วันนั้นมันจะย้อนกลับเข้ามาที่ใจ ย้อนกลับมาดูแลชีวิตของเรา

ชีวิตของเราแค่นี้ก็พออยู่พอกินแล้ว ชีวิตของเราแค่นี้ก็อยู่ได้แล้ว ถ้าชีวิตเราแค่นี้จะ
พยายามทำความสงบของใจเข้ามาละ พอมันสงบเข้ามามันยังมีหัจฉริยะเข้าไปใหญ่ ผู้ใดเห็น
ธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต แค่นี้เห็นพุทธะในใจของตน

นี่เรายังไม่เชื่อเลย ศาสนามีหรือเปล่า ภูพชาติมีหรือเปล่า นรกสวรรค์มีหรือเปล่า งามไป
หมดเลย แต่พอมันเข้ามาสู่ใจของตน ใจของตนมันสว่างกระจ่างแจ้ง แค่นี้สมาธิ แค่นี้
พุทธะนะ คำว่า “พุทธะ” คือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานนี่เป็นผู้ที่ยกขึ้นสู่วิปัสสนา
วิปัสสนาคือปัญญาการรู้แจ้งแทงตลอดในกิเลสตัดค้นหาความทะยานอยากในใจของตน

เพราะกิเลสตัดค้นหาความทะยานอยากในใจของตนปิดใจของตนนั้นไว้ ใจของตนเลยมีด
บอด เลยต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเกิดปัญญา เกิดวิปัสสนาปัญญา ปัญญาแทงทะลุเข้า
ไปในตัดค้นหาความทะยานอยากในใจของตน มันจะมีหัจฉริยะขนาดไหน ถ้าความหัจฉริยะนะ นี้
ไง ศาสนามีคุณค่ามหาศาล มีคุณค่าที่นี้

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระธรรมๆ มีคุณค่ามาก แต่ชาวพุทธเราไม่สนใจ ชาว
พุทธเราหวังพึ่งข้างนอก ชาวพุทธเราไม่ย้อนกลับเข้ามาพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้
เบิกบานในหัวใจของเรา

พระพุทธเจ้าอยู่กลางหัวใจนะ พระพุทธเจ้าสถิตอยู่ในกลางหัวใจเราทุกๆ คนนี้ แล้วไปหา
ที่ไหน แล้วทำไมไม่หาพุทธะในใจของตน เอวัง